

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) และเป็น การศึกษาแบบภาคตัดขวาง (Cross-sectional Study) 3 กลุ่มอายุ มีวัตถุประสงค์ เพื่อสำรวจ ความกลัวปกติในกลุ่มตัวอย่างเด็กและวัยรุ่นไทยในเขตกรุงเทพมหานคร รวมทั้งทำการวิเคราะห์ และเปรียบเทียบความกลัวปกติในด้านต่างๆ

ประชากร

ประชากรที่ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ เด็กและวัยรุ่นไทย ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้ง เพศชายและหญิง อายุตั้งแต่ 7-18 ปี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ เด็กและวัยรุ่นไทยที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ในภาคปกติของโรงเรียนสหศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีอายุ ระหว่าง 7-18 ปี จำนวน 915 คน เป็นชาย 456 คน หญิง 459 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่มอายุ ตามการแบ่งช่วงอายุเพื่อใช้ในการวิจัยของ Gullone และ King (1992, 1993) ดังนี้

- กลุ่มวัยเด็กตอนต้น (เด็กเล็ก) อายุ 7-10 ปี จำนวน 305 คน เป็นชาย 147 คน หญิง 158 คน
- กลุ่มวัยเด็กตอนกลางจนถึงวัยรุ่นตอนต้น (เด็กโต) อายุ 11-14 ปี จำนวน 305 คน เป็นชาย 162 คน หญิง 143 คน
- กลุ่มวัยรุ่นตอนปลาย (วัยรุ่น) อายุ 15-18 ปี จำนวน 305 คน เป็นชาย 147 คน หญิง 158 คน

โดยมีรายละเอียดจำนวนกลุ่มตัวอย่าง แสดงในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการแบ่งกลุ่มอายุ แต่ละระดับอายุ และ เพศ

กลุ่มอายุ	อายุ(ปี)	เพศ		รวม
		ชาย	หญิง	
อายุ 7-10 ปี (เด็กเล็ก)	7	35	38	73
	8	28	49	77
	9	40	35	75
	10	44	36	80
	รวม	147	158	305
อายุ 11-14 ปี (เด็กโต)	11	42	33	75
	12	40	37	77
	13	41	35	76
	14	39	38	77
	รวม	162	143	305
อายุ 15-18 ปี (วัยรุ่น)	15	34	40	74
	16	38	40	78
	17	37	40	77
	18	38	38	76
	รวม	147	158	305
รวม		456	459	915

ผู้วิจัยได้แสดงข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในรูปแบบของจำนวนและร้อยละไว้ในภาคผนวก ข.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

“แบบสำรวจความกลัวสำหรับเด็กและวัยรุ่นไทย” ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้หลักการและวิธีการที่ดัดแปลงมาจากวิธีของ Gullone และ King (1992)

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

“แบบสำรวจความกลัวสำหรับเด็กและวัยรุ่นไทย” เป็นแบบสำรวจที่มีข้อกระทง เป็นสิ่งเร้าความกลัว (Fear-stimulus items) จำนวนทั้งสิ้น 80 ข้อ โดยเป็นข้อความที่บรรยายถึงสิ่งต่างๆ หรือ สถานการณ์ต่างๆ ที่อาจทำให้เกิดความกลัว และให้ผู้ตอบประเมินค่า (Rating) ระดับความกลัว (Level of Fear) ต่อสิ่งเร้าต่างๆ เป็น 3 ระดับ คือ ไม่กลัว กลัว กลัวมาก ตัวอย่างแบบสำรวจที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยแสดงไว้ในภาคผนวก ค.

ขั้นตอนการสร้างและพัฒนาแบบสำรวจแบ่งเป็น 2 ขั้นตอนใหญ่ ๆ ด้วยกัน ดังนี้

1. การสร้าง คัดเลือกและดัดแปลงข้อกระทงในแบบสำรวจ ทำการเพิ่มข้อกระทง จากแบบสำรวจ Fear Survey Schedule for Children and Adolescents – II (FSSC-II) ของ Gullone และ King (1992) โดยการสัมภาษณ์เด็กและวัยรุ่นไทยในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อสำรวจความกลัวปกติของเด็กไทยในขั้นต้น (Pilot Study)

2. การตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงแบบสำรวจ โดยการนำไปทดลองใช้กับเด็ก และวัยรุ่นที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง แต่เป็นคนละกลุ่มกัน (Try Out)

โดยมีรายละเอียดในแต่ละขั้นตอนดังนี้

1. การสร้าง คัดเลือกและดัดแปลงข้อกระทงในแบบสำรวจ

ข้อกระทงใน “แบบสำรวจความกลัวสำหรับเด็กและวัยรุ่นไทย” เกิดจาก 2 ส่วน ด้วยกันคือ

- จากการสัมภาษณ์เด็กและวัยรุ่นไทยในเขตกรุงเทพมหานคร (Pilot Study) จำนวน 260 คน เพื่อให้ได้ข้อกระทงที่มีความทันสมัย สอดคล้องกับสังคมไทยปัจจุบันและเหมาะสมกับเด็กไทย

- จากข้อกระทงที่มีอยู่แล้วในแบบสำรวจ FSSC-II ของ Gullone และ King (1992) ที่พัฒนาขึ้นเพื่อใช้กับเด็กและวัยรุ่นในออสเตรเลีย ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 75 ข้อ เป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ คือ ไม่กลัว กลัว กลัวมาก

โดยมีขั้นตอนการสร้าง คัดเลือกและดัดแปลงข้อกระทงดังนี้

1.1. ผู้วิจัยนำแบบสำรวจ FSSC-II ของ Gullone และ King (1992) มาทำการแปลเป็นภาษาไทย และตรวจสอบความถูกต้องของการแปลภาษาโดยอาจารย์ที่ปรึกษา ตัวอย่างข้อกระทงของ FSSC-II เช่น “แมงมุม” “แผ่นดินไหว” “ผี” เป็นต้น

1.2. นำข้อกระทงทั้ง 75 ข้อ ของ FSSC-II ที่แปลเป็นไทยแล้วมาพิจารณาถึงความเหมาะสมกับสังคมไทย และทำการปรับเปลี่ยนคำของข้อกระทงบางข้อให้เป็นสิ่งเร้าความกลัวประเภทเดียวกันที่เหมาะสมกับไทยแทน ตัวอย่างข้อกระทงของ FSSC-II ที่มีการปรับเปลี่ยนคำ เช่น

“พายุไซโคลน” เปลี่ยนเป็น “พายุไต้ฝุ่น”

ทั้งนี้ การปรับเปลี่ยนคำ ผู้วิจัยได้ขอคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้พิจารณาถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ด้วย

1.3. ผู้วิจัยทำการสำรวจความกลัวปกติของเด็กไทย (Pilot Study) โดยการออกไปสัมภาษณ์เด็กและวัยรุ่นไทยที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปกติของโรงเรียนที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และมีอายุ 7-18 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง โดยการไปสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างตามสถานที่ต่างๆ ที่เป็นแหล่งรวมของเด็กและวัยรุ่น เช่น สยามสแควร์ จตุจักร ห้างสรรพสินค้า และศูนย์อาหารต่างๆ สวนสาธารณะ สถาบันกวดวิชา และป้ายรถเมล์ เป็นต้น ผู้วิจัยได้เข้าไปทำการสัมภาษณ์ และพูดคุยกับกลุ่มตัวอย่าง ทั้งที่มากคนเดียว มากับเพื่อน และมากับผู้ปกครองโดยการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) นั่นคือ สัมภาษณ์แบบไม่เป็นการมากนัก ผู้วิจัยมีอิสระในการถาม โดยไม่จำเป็นต้องใช้คำถามเหมือนกันทุกคน สามารถปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างแต่ละบุคคลได้ แต่มีแบบรายการสัมภาษณ์ (Interview Guide) เป็นแนวทางในการถามและจดบันทึก (บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ, 2547) และผู้วิจัยใช้คำถามแบบปลายเปิด (Open Ended Question) คือถามแบบกว้าง ๆ 2-3 คำถาม ถึงสิ่งที่กลุ่มตัวอย่างกลัว (เช่น “น้องกลัวอะไรบ้างคะ?”) และให้อิสระกับกลุ่มตัวอย่างในการตอบ โดยอาจช่วยให้กลุ่มตัวอย่างนึกคำตอบได้มากขึ้น ด้วยการถามคำถามเพิ่ม (เช่น “แล้วมีสัตว์อะไรที่น้องกลัวมั๊ยคะ?") รวมใช้เวลาในการสัมภาษณ์พูดคุยกับกลุ่มตัวอย่างหนึ่งประมาณ 3-5 นาที จากนั้น ก็จะมีของตอบแทนกลุ่มตัวอย่างเพื่อขอบคุณหรือจูงใจเด็กให้เข้าร่วมในการตอบคำถามได้มากขึ้น ในกรณีที่เด็กเล็ก 7-8 ปี

ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์เด็กและวัยรุ่นในชั้นนี้จำนวนทั้งสิ้น 283 คน สามารถเป็นกลุ่มตัวอย่างได้จริง 260 คน ซึ่งมี 23 คนที่ไม่ได้นำข้อมูลมาใช้ เนื่องจากไม่เป็นไปตามเกณฑ์ เช่น ไม่ได้ศึกษาในภาคปกติ เรียนในโรงเรียนนานาชาติ โรงเรียนพณิชยศาสตร์ โรงเรียนไม่ได้อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นต้น ซึ่งรายละเอียดของจำนวนกลุ่มตัวอย่างในชั้น Pilot Study มีแสดงในตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างในชั้น Pilot Study จำแนกตามการแบ่งกลุ่มอายุ แต่ระดับอายุ และเพศ

กลุ่มอายุ	อายุ(ปี)	เพศ		รวม
		ชาย	หญิง	
อายุ 7-10 ปี (เด็กเล็ก)	7	4	5	9
	8	7	16	23
	9	4	13	17
	10	7	11	18
	รวม	22	45	67
อายุ 11-14 ปี (เด็กโต)	11	8	18	26
	12	6	2	8
	13	7	13	20
	14	7	26	33
	รวม	28	59	87
อายุ 15-18 ปี (วัยรุ่น)	15	11	18	29
	16	14	16	30
	17	16	27	43
	18	1	3	4
	รวม	42	64	106
รวม		92	168	260

1.4. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ในชั้น Pilot Study ทั้งหมด มารวบรวมเป็นข้อกระทงให้ได้มากที่สุด เนื่องจากคำตอบที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลายค่อนข้างมาก ผู้วิจัยจึงพยายามพิจารณารวบรวมให้ได้ข้อกระทงที่มีความครอบคลุมและกระชับ

มากที่สุด โดยไม่ให้มีจำนวนข้อมากเกินไป ซึ่งข้อกระทงบางข้อก็มีอยู่แล้วใน FSSC-II โดยข้อกระทงที่ได้จากการสัมภาษณ์ (Pilot Study) และมีไม่ซ้ำกับใน FSSC-II ในเบื้องต้นนี้มีทั้งสิ้น 140 ข้อ

1.5. นำข้อกระทงที่ได้จากการสัมภาษณ์ Pilot Study 140 ข้อ และจากข้อกระทงเดิมที่มี อยู่แล้วใน FSSC-II 75 ข้อ มารวมกัน เป็น 215 ข้อ ผู้วิจัยนำข้อกระทงทั้ง 215 ข้อ มารวบรวมข้อที่มีความหมายใกล้เคียงกัน หรือสามารถรวมอยู่ในกลุ่มเดียวกันเป็นข้อกระทงเดียวกันได้ให้มากที่สุด เพื่อให้มีจำนวนข้อน้อยที่สุด ดังนั้นข้อกระทงจาก FSSC-II ในขั้นนี้บางข้อจึงมีการปรับเปลี่ยนคำ (Reword) เช่น

ข้อกระทงจาก FSSC-II "พายุได้ฝุ่น" "แผ่นดินไหว"

ข้อกระทงจากการสัมภาษณ์ "สีนามิ" "ภูเขาไฟระเบิด"

รวมเป็น "ภัยธรรมชาติ เช่น สีนามิ พายุได้ฝุ่น แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด"

ข้อกระทงที่ได้จากการรวมคำในขั้นนี้ มีเหลือทั้งสิ้น 153 ข้อ

1.6. ผู้วิจัยนำข้อกระทงทั้ง 153 ข้อ มาทำการนับจำนวนความถี่ (tally) ตามจำนวนที่ถูกต้องโดยกลุ่มตัวอย่างในขั้นสัมภาษณ์ (Pilot Study) 260 คน ซึ่งข้อกระทงที่มีการรวมคำก็จะนำเอาจำนวนความถี่มานับรวมกันด้วย จากนั้นเรียงลำดับข้อกระทงตามจำนวนความถี่จากมากไปหาน้อย ทั้ง 153 ข้อ แล้วพิจารณาตามความเหมาะสมของข้อกระทงที่ได้มา ทำการคัดข้อกระทงที่มีจำนวนความถี่น้อยกว่า 5 (หรือคิดเป็น 1.92 %) ทิ้ง โดยยังคงข้อกระทงที่มาจาก FSSC-II ไว้ ถึงแม้จะมีจำนวนความถี่น้อยกว่า 5 ก็ตาม (งานของ Gullone และ King, 1992 คัดที่ความถี่น้อยกว่า 9 ทิ้ง) จุดประสงค์เพื่อให้ได้ข้อกระทงที่คนส่วนใหญ่ตอบ และไม่มีจำนวนข้อที่จะอยู่ในแบบสำรวจมากเกินไป รวมทั้งยังมีข้อกระทงของ FSSC-II ที่ผ่านการศึกษาวิจัยจากงานของ Gullone และ King (1992) แล้วว่าเป็นข้อกระทงที่ควรอยู่ในแบบสำรวจความกลัวปกติของเด็ก และวัยรุ่นในออสเตรเลียรวมอยู่ด้วย เพื่อให้ได้ข้อกระทงที่น่าจะครอบคลุมความกลัวปกติของเด็ก และวัยรุ่นได้มากที่สุด ซึ่งในขั้นสุดท้ายนี้ ข้อกระทงที่มีจำนวนความถี่เท่ากับ 5 ขึ้นไป กับข้อกระทงจาก FSSC-II ที่จะไม่ถูกตัดทิ้ง แม้จะมีจำนวนความถี่น้อยกว่า 5 ก็ตาม นำมารวมกันได้ข้อกระทงที่ผ่านการพิจารณาในขั้นนี้ทั้งสิ้น 110 ข้อกระทง

ข้อกระทงทั้ง 110 ข้อนี้ จะถูกนำไปตรวจสอบคุณภาพต่อไป ซึ่งข้อกระทง 110 ข้อนี้ ได้พิจารณาตัดข้อกระทงที่เกี่ยวกับเรื่องเพศออกไปเรียบร้อยแล้วด้วย เช่น ข้อกระทง "การถูก

ข่มขืน” “การถูกรุมโทรม” ที่กลุ่มตัวอย่างตอบ ถึงแม้เมื่อนำมานับจำนวนความถี่แล้วจะมีจำนวนความถี่มากกว่า 5 (จำนวนความถี่ = 6 และ 1 ตามลำดับ) ก็ตาม ก็จะถูกตัดทิ้งก่อนที่จะนำมารวบรวมคัดเป็นข้อกระทง 110 ข้อนี้ เนื่องจากงานวิจัยของ Gullone และ King (1992) พบว่า ข้อกระทงที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ เช่น “การถูกข่มขืน” “การมีเพศสัมพันธ์” “การมีเพศสัมพันธ์กับคนในครอบครัว (incest)” อาจจะไม่เหมาะสมกับเด็กเล็ก และถูกตัดออกไปก่อนที่จะนำมาทำเป็นข้อกระทงในแบบสำรวจ FSSC-II เช่นกัน และจากการที่ผู้วิจัยได้ขอคำแนะนำจากครูหัวหน้าสายและครูประจำชั้นระดับประถมศึกษาปีที่ 1 (เด็กอายุ 7-8 ปี) หลายท่าน ก็ได้ให้คำแนะนำว่า ควรตัดข้อกระทงที่เกี่ยวกับเรื่องเพศออกเพื่อไม่ให้เป็นการชี้แนะเด็ก เพราะไม่ค่อยเหมาะสมกับเด็กโดยเฉพาะเด็กเล็ก ผู้วิจัยจึงได้ปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา พิจารณาร่วมกันเห็นควรแล้วว่า ควรจะตัดข้อกระทงที่เกี่ยวกับเรื่องเพศออกไป ในขั้นสุดท้ายของการสร้าง คัดเลือก และดัดแปลงข้อกระทงในแบบสำรวจนี้ จึงได้ข้อกระทงที่ตัดแล้วและคัดเลือกตามขั้นตอนต่างๆดังกล่าวแล้วทั้งหมด 110 ข้อ และจะนำไปใช้ตรวจสอบคุณภาพต่อไป

2. การตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงแบบสำรวจ

ข้อกระทงที่ผ่านการคัดเลือกแล้วทั้ง 110 ข้อ จะถูกนำมาตรวจสอบคุณภาพด้วยวิธีต่าง ๆ 2 ขั้นตอนดังนี้ คือ

- ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบการใช้ภาษา และความเหมาะสมของข้อกระทง เพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity)
- นำแบบสำรวจในขั้นตอนนี้ไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 362 คน แล้วนำมาวิเคราะห์คุณภาพของแบบวัด โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของทุกข้อในแบบสำรวจ (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

โดยมีขั้นตอนอย่างละเอียด ดังนี้

2.1. ผู้วิจัยนำข้อกระทงทั้ง 110 ข้อ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ซึ่งได้แก่นักจิตวิทยาพัฒนาการ แม่เด็ก และครูประจำชั้นระดับประถมศึกษาปีที่ 1 (ภาคผนวก ก.) ทำการตรวจภาษาที่ใช้ และตรวจข้อกระทงว่าเหมาะสมที่จะใช้ในการวัดความกลัวของเด็กและวัยรุ่นหรือไม่ โดยเฉพาะในเด็กเล็ก ต้องให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นแม่เด็ก และเป็นครูประจำชั้นของเด็กนักเรียนในชั้นที่เล็กที่สุด (เด็กอายุ 7-8 ปี) เป็นผู้ตรวจเครื่องมือด้วย เพราะหากข้อกระทงและ

ภาษาที่ใช้เหมาะสมสำหรับเด็กที่อายุน้อยที่สุดแล้ว เด็กที่อายุมากกว่านั้นก็ยังสามารถเข้าใจข้อ
 กระทบในแบบสำรวจนั้นได้ ซึ่งจากการตรวจสอบความเหมาะสม และความตรงตามเนื้อหา
 (Content Validity) ของผู้ทรงคุณวุฒิก็พบว่า ข้อกระทบทั้งหมดสามารถใช้วัดความกลัวของเด็ก
 และวัยรุ่นได้ แต่ควรปรับภาษาของข้อกระทบบางข้อให้เข้าใจง่ายขึ้น รวมทั้งควรแยกข้อกระทบบาง
 ข้อออกจากกันและมีข้อกระทบ 2 ข้อ ที่มีความหมายใกล้เคียงกัน และสามารถรวมกันได้ ผู้วิจัยได้
 นำมาปรับแก้ภาษาที่ใช้ รวมข้อกระทบ 2 ข้อเข้าด้วยกัน และแยกข้อกระทบ 1 ข้อ ออกจากกัน คือ
 ข้อกระทบ “แมลงต่าง ๆ เช่น ผีเสื้อ แมลงปอ ตั๊กแตน หิ่งห้อย ดั้ว ยุง มด มอด ไร” แยกเป็นข้อ
 กระทบ “แมลงสวยงาม เช่น ผีเสื้อ แมลงปอ ตั๊กแตน หิ่งห้อย ดั้ว” และข้อกระทบ “แมลง เช่น
 แมลงวัน ยุง มด มอด ไร” ทำให้ได้ข้อกระทบในขั้นนี้ 110 ข้อเท่าเดิม นอกจากนี้ผู้ทรงคุณวุฒิยังได้
 แนะนำเพิ่มเติมว่า ควรจัดกลุ่มข้อกระทบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องใกล้ๆกันมาอยู่ติดๆกัน หรือแยกข้อ
 กระทบออกเป็น 2-3 ตอน โดยจัดกลุ่มข้อกระทบประเภทเดียวกันไว้ด้วยกัน เพื่อให้เด็กเข้าใจง่าย ไม่
 สับสนเวลาตอบแบบสำรวจ และแบบสำรวจอาจจะมีจำนวนข้อกระทบมากเกินไปสำหรับเด็กเล็ก

2.2. ผู้วิจัยได้นำข้อกระทบทั้ง 110 ข้อ ที่ปรับแก้ภาษาและข้อกระทบแล้วมาจัด
 กลุ่มข้อกระทบออกเป็น 3 ตอน คือ ตอน A, ตอน B และ ตอน C โดยใช้เกณฑ์ที่ผู้ทรงคุณวุฒิ
 แนะนำว่า ตอน A (มี 37 ข้อ) เป็นข้อกระทบที่เกี่ยวกับความกลัวในสิ่งที่มีตัวตน (คือมี Object of
 Fear) เช่น ข้อกระทบ “งู” “คนแปลกหน้า” “ลิฟท์” เป็นต้น ตอน B (มี 48 ข้อ) เป็นข้อกระทบที่
 เกี่ยวกับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่อาจทำให้เกิดความกลัว (Event or Situation of Fear)
 เช่น ข้อกระทบ “การสอบเข้าโรงเรียน หรือ มหาวิทยาลัยไม่ได้” “การไปหาหมอ” “การหลงทาง”
 เป็นต้น ตอน C (มี 25 ข้อ) เป็นข้อกระทบที่ไม่ชัดเจน หรือ จัดเข้าทั้งตอน A หรือตอน B ไม่ได้ เช่น
 ข้อกระทบ “เลือด การเห็นเลือด” “เข็มฉีดยา การถูกฉีดยา” เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยทำการจัดกลุ่มทั้ง 3
 ตอนอย่างคร่าว ๆ และจัดเรียงข้อกระทบในแต่ละตอนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องใกล้เคียงกันมาอยู่ติดกัน
 เช่น นำข้อกระทบที่เกี่ยวกับการกลัวสัตว์ทั้งหมดมาอยู่ติดกัน และนำข้อกระทบทั้ง 3 ตอนที่จัดเรียง
 ข้อแล้วมาสร้างเป็นแบบสำรวจในขั้นต้นเพื่อใช้ในการทดลองใช้ (Try Out) โดยจากคำแนะนำของ
 ผู้ทรงคุณวุฒิ และจากการศึกษาในงานวิจัยของ Gullone และ King (1992) ที่มีการแบ่งข้อกระทบ
 ในแบบสำรวจก่อนไปทดลองใช้ออกเป็น 2 ตอนด้วยกันเช่นกัน ผู้วิจัยจึงได้แบ่งข้อกระทบในแบบ
 สำรวจ 110 ข้อ ออกเป็น 3 ตอน ตามการจัดกลุ่มดังกล่าว และจะทำการสลับตอนกันระหว่างตอน
 ทั้ง 3 ในเวลาที้นำไปทดลองใช้ โดยทั้ง 3 ตอนจะยังคงอยู่ในแบบสำรวจชุดเดียวกัน และกลุ่ม
 ตัวอย่าง 1 คนจะได้ทำข้อกระทบครบทั้ง 3 ตอน (110 ข้อ) แต่สลับลำดับตอนก่อนหลังต่างกันไป
 โดยจะมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างในทุกๆแบบของการสลับลำดับตอนพอๆกัน (Counterbalanced
 order) นั่นคือ แบบสำรวจในขั้นทดลองใช้ จะสลับลำดับตอนกันเป็น 6 แบบ คือ A-B-C, A-C-B,

B-A-C, B-C-A, C-A-B และ C-B-A โดยแต่ละแบบ จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในชั้นทดลองใช้ เป็นจำนวนเท่าๆกัน เพราะเนื่องจากข้อกระทงในแบบสำรวจอาจจะมีจำนวนข้อมากเกินไป และกลุ่มตัวอย่างอาจจะเบื่อไม่ตั้งใจตอบข้อกระทงโดยเฉพาะในหน้าหลังๆการสลับลำดับตอนกัน (Counterbalanced order) จะช่วยแก้ปัญหานี้ได้บ้าง โดยจะเฉลี่ยข้อกระทงที่เด็กอาจไม่ตั้งใจตอบให้คละกันไปในทุกตอนของข้อกระทง ไม่เพียงแต่ข้อกระทงในหน้าหลังๆเพียงอย่างเดียว ซึ่งจะทำให้ได้คำตอบโดยรวมที่ตรงกับความเป็นจริงมากขึ้น

2.3. นำแบบสำรวจที่จะใช้ในชั้นทดลองใช้ ที่แบ่งเป็น 3 ตอนเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจพิจารณาการใช้ภาษา และรูปแบบโดยรวมที่แก้ไขทั้งหมดอีกครั้ง รวมทั้งสอบถามถึงความเป็นไปได้ในการทำ Counterbalanced order จนผ่านการพิจารณาเห็นพ้องกันจากผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านแล้วว่าใช้ได้ แล้วจึงนำไปทดลองใช้ (Try Out)

2.4. ผู้วิจัยนำแบบสำรวจชั้นทดลองใช้ (110 ข้อ) ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร 2 โรงเรียน (โรงเรียนประถมและโรงเรียนมัธยม) ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีระดับสถานะทางสังคมเศรษฐกิจ (Socioeconomic Status : SES) ของนักเรียนในระดับปานกลาง (จากการสอบถามผู้อำนวยการโรงเรียน หรือครูหัวหน้าสาย) กลุ่มตัวอย่างในชั้นทดลองใช้เครื่องมือนี้มีอายุ 7-18 ปี โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในทุกระดับชั้น ระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน จำนวน 362 คน (แบบสำรวจที่แจกมี 491 ชุด ไม่สมบูรณ์ 129 ชุด รวมที่ใช้ได้จริงและตอบครบทุกข้อ 362 ชุด) โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายละเอียด แสดงในตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 ตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างในชั้นทดลองใช้ (Try Out) จำแนกตามการแบ่งกลุ่มอายุ แต่ละระดับอายุ และเพศ

กลุ่มอายุ	อายุ(ปี)	เพศ		รวม
		ชาย	หญิง	
อายุ 7-10 ปี (เด็กเล็ก)	7	8	7	15
	8	7	11	18
	9	8	16	24
	10	11	14	25
	รวม	34	48	82
อายุ 11-14 ปี (เด็กโต)	11	11	17	28
	12	26	23	49
	13	14	28	42
	14	13	19	32
	รวม	64	87	151
อายุ 15-18 ปี (วัยรุ่น)	15	12	22	34
	16	13	31	44
	17	9	22	31
	18	3	17	20
	รวม	37	92	129
รวม		135	227	362

แบบสำรวจ Try Out ที่มีการสลับลำดับตอนของข้อกระทงทั้ง 6 แบบ (Counterbalanced order) จะถูกนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง แบบละ 2 ระดับชั้น (ทั้งหมดมี 12 ระดับชั้น) โดยการสุ่มด้วยวิธีจับสลากว่าระดับชั้นใดจะได้แบบใด แล้วนำมาพิจารณาโดยพยายามจัดให้ในกลุ่มอายุเดียวกันไม่ได้ใช้แบบของการสลับลำดับตอนแบบเดียวกัน เช่น กลุ่มเด็กเล็ก (อายุ 7-10 ปี) ซึ่งอยู่ในระดับชั้นป.1 - ป.4 จะได้รับแจกแบบสำรวจแบบ C-A-B, A-C-B, B-C-A และ A-B-C ตามลำดับ โดยจะไม่มีแบบที่ซ้ำกันในกลุ่ม 4 ระดับชั้นนี้ เช่นเดียวกันกับในกลุ่มเด็กโต

(จะประมาณ ป.5 – ม.2) และกลุ่มวัยรุ่น (ประมาณ ม.3 – ม.6) จะไม่มีแบบสำรวจแบบที่ซ้ำกันใน กลุ่มอายุเดียวกัน เช่นกัน ดังนั้นในกลุ่มตัวอย่าง 362 คน จึงมีการใช้แบบสำรวจ Try Out ทุกแบบ คละกันไป เป็นจำนวนพอ ๆ กัน และกระจายกันไปในแต่ละกลุ่มอายุโดยไม่ซ้ำกัน และใน 1 ชั้น (ทั้งห้อง) จะได้รับแบบสำรวจแบบเดียวกัน จึงไม่เกิดความสับสนในลำดับข้อกระทงว่าแต่ละคนจะ ไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะในกรณีที่ต้องอ่านข้อกระทงให้เด็กเล็กฟัง

แบบสำรวจแต่ละแบบจะถูกแจกในห้องเรียนแต่ละห้องตามการออกแบบการวิจัย ดังที่กล่าวมาโดยผู้วิจัย คำถามที่เกิดขึ้นในระหว่างการตอบแบบสอบถามจะถูกตอบโดยผู้วิจัย และในระดับชั้นที่เป็นกลุ่มเด็กโตและวัยรุ่น (11-18 ปี) จะปล่อยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสำรวจด้วย ตัวเองอย่างอิสระ ส่วนในระดับชั้นที่เป็นกลุ่มเด็กเล็ก โดยเฉพาะชั้น ป.1-ป.2 (อายุ 7-8 ปี) ผู้วิจัยจะ อ่านข้อกระทงในแบบสำรวจให้กลุ่มตัวอย่างฟังทีละข้อ และให้กลุ่มตัวอย่างทำไปทีละข้อพร้อมกัน ทั้งห้อง เนื่องจากเด็กเล็กอายุ 7-8 ปีนี้ จะยังอ่านหนังสือได้ไม่ค่อยคล่องมากนัก ส่วนชั้น ป.3-ป.4 (อายุ 8-10 ปี) จะอ่านให้ฟังทีละข้อกับกลุ่มตัวอย่างที่อ่านไม่คล่อง และต้องการให้ผู้วิจัยอ่านให้ฟัง เป็นบางคนเท่านั้น ส่วนกลุ่มตัวอย่างคนอื่นๆ ที่อ่านได้คล่องจะปล่อยให้ตอบแบบสำรวจด้วยตัวเอง อย่างอิสระ เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสำรวจเสร็จเรียบร้อยแล้ว จะให้กลุ่มตัวอย่างตรวจทานแบบ สำรวจอีกครั้งว่าได้ทำครบทุกข้อหรือไม่ก่อนส่ง และเมื่อส่งแล้วผู้วิจัยจะมีของตอบแทนกลุ่ม ตัวอย่าง เพื่อเป็นการขอบคุณกลุ่มตัวอย่าง หรือใช้สำหรับจูงใจเด็กเล็กให้ร่วมมือในการตอบแบบ สำรวจมากขึ้น โดยบอกให้เด็กเล็กทราบก่อนจะแจกแบบสำรวจว่า จะมีของขวัญตอบแทนแก่ผู้ที่ ตอบแบบสำรวจนี้ โดยจะแจกของขวัญให้หลังจากที่ได้ตอบและส่งแบบสำรวจเรียบร้อยแล้ว

2.5. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้ มาวิเคราะห์คุณภาพและความ เทียง (Reliability) ของเครื่องมือ ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS for Windows โดยการ คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของทุกข้อในแบบ สำรวจ (Corrected Item - Total Correlation หรือ CITC) และ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งค่า Cronbach's Alpha เป็นการวิเคราะห์ความ เทียง (Reliability) โดยวิธีการวัดความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) คือเป็นการวัด ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามต่าง ๆ ว่ากำลังวัดสิ่งเดียวกันหรือไม่ (ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2546) และค่า CITC ก็เป็นการวิเคราะห์ความตรง (Validity) โดยวิธีการวัดความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) เช่นกัน ค่า CITC จะบอกความสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับทุก ข้อของแบบสำรวจทั้งฉบับ ส่วนค่า Cronbach's Alpha จะเป็นค่าความเที่ยงของแบบสำรวจทั้ง ฉบับ ขึ้นอยู่กับทุกข้อในแบบสำรวจรวมกัน

ซึ่งจากการคำนวณค่า Cronbach's Alpha ในเบื้องต้น ได้ค่า Cronbach's Alpha ของแบบสำรวจในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเท่ากับ 0.9704 (110 ข้อ, $n = 362$ คน) ค่า Cronbach's Alpha ของแบบสำรวจเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเด็กเล็ก (7-10 ปี) เท่ากับ 0.9770 (110 ข้อ, $n = 82$ คน) ค่า Cronbach's Alpha ของแบบสำรวจเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเด็กโต (11-14 ปี) เท่ากับ 0.9700 (110 ข้อ, $n = 151$ คน) และค่า Cronbach's Alpha ของแบบสำรวจเฉพาะกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่น (15-18 ปี) เท่ากับ 0.9621 (110 ข้อ, $n = 129$ คน)

ค่า CITC ของทุกข้อกระทง (110 ข้อ) ทั้งในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ($n = 362$) , ในกลุ่มตัวอย่างเด็กเล็ก ($n = 82$) , กลุ่มตัวอย่างเด็กโต ($n = 151$) และกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่น ($n = 129$) ไม่มีข้อใดมีค่าเป็นลบ และเมื่อพิจารณาเฉพาะค่า CITC ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ($n = 362$) เทียบกับค่าวิกฤติ (Critical value หรือ Critical r) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แล้ว พบว่าไม่มีข้อใดมีค่า CITC ที่ต่ำกว่าค่าวิกฤติเลย ($r = 0.138$, $df = 200$, $p < .05$) นั่นคือ ข้อกระทงทุกข้อผ่าน และสามารถนำมาใช้ได้หมด เพราะมีความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกันกับแบบสำรวจทั้งฉบับ และมีความสัมพันธ์ผ่านเกณฑ์ แต่เนื่องจากแบบสำรวจนี้จะถูกนำไปใช้กับเด็กเล็ก อายุ 7-8 ปี (ป.1-ป.2) ด้วย ข้อกระทงที่มีมากเกินไปในแบบสำรวจ 110 ข้อนี้ อาจจะทำให้เด็กเล็กไม่สามารถตอบแบบสำรวจอย่างตั้งใจโดยต่อเนื่องครบแบบสำรวจทั้งฉบับได้ ซึ่งแบบสำรวจที่มีข้อกระทงน้อยลงอาจให้ผลการวิจัยที่ถูกต้องและตรงกับความเป็นจริงมากกว่า ดังนั้น จึงต้องพิจารณาวิธีอื่นเพื่อทำการตัดข้อกระทงที่มีค่า CITC น้อยกว่าข้ออื่นๆออก เพื่อให้ได้ข้อกระทงที่มีความเที่ยงตรงสูง จำนวนข้อเหมาะสม และแบบสำรวจยังมีความเที่ยงโดยรวมทั้งฉบับสูงเช่นกัน

2.6. ผู้วิจัยได้พิจารณาใช้วิธีที่ดัดแปลงไปจากวิธีของ Gullone และ King (1992) ซึ่งได้ผ่านการพิจารณาร่วมกันกับอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวิจัยและสร้างแบบวัดแล้ว โดยการนำค่า CITC ของข้อกระทงทั้ง 110 ข้อในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ($n = 362$ คน) มาทำการตัดข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำกว่า 0.40 ตามเกณฑ์ของ Gullone และ King (1992) ออกแล้วนำไปคำนวณหาค่า CITC และ Cronbach's Alpha อีกครั้ง ตัดข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำกว่า 0.40 ออกอีกครั้ง จนกว่าจะไม่พบข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำกว่า 0.40 ซึ่งจากการนำค่า CITC (110 ข้อ, $n = 362$) มาทำการตัดข้อกระทงในครั้งแรกออกนั้น มีข้อกระทงที่ถูกตัดออก 27 ข้อ เหลือข้อกระทง 83 ข้อ นำข้อกระทง 83 ข้อนั้นไปคำนวณค่า CITC และ Cronbach's Alpha อีกครั้ง ได้ค่า Cronbach's Alpha ของ 83 ข้อกระทง (83 ข้อ, $n = 362$) เท่ากับ 0.9696 มีค่า CITC ของข้อกระทงอีก 3 ข้อที่ต่ำกว่า 0.40 ตัดข้อกระทงทั้ง 3 ข้อออก และนำมาคำนวณค่า CITC และ Cronbach's Alpha อีกรอบ (80 ข้อ, $n = 362$) พบว่าไม่มีข้อใดที่มีค่า CITC ต่ำกว่า 0.40 อีก

ดังนั้น จึงมีข้อกระทงที่ถูกตัดทิ้งรวมทั้งหมด 30 ข้อ มีข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์หิ้งในชั้นทำยนี้เหลือทั้งหมด 80 ข้อ และทุกข้อมีค่า CITC สูงกว่า 0.40 ทั้งหมด รวมทั้งมีค่า Cronbach's Alpha ของข้อกระทงทั้ง 80 ข้อเท่ากับ 0.9693 ดังนั้น จึงได้ข้อกระทงที่จะนำมาใช้เป็นแบบสำรวจความกลัวของเด็กและวัยรุ่นไทย ซึ่งมีความเที่ยงตรงในแต่ละข้อกระทงสูง (มีค่า CITC สูงกว่า 0.40) มีจำนวนข้อเหมาะสม (80 ข้อ) และมีค่าความเที่ยงของแบบสำรวจโดยรวมทั้งฉบับสูงเช่นกัน (Cronbach's Alpha เท่ากับ 0.9693)

ทั้งนี้ จะสังเกตได้ว่า ค่าความเที่ยง (Reliability) ที่เป็นค่า Cronbach's Alpha ของแบบสำรวจในชั้นทดลองใช้ หลังตัดข้อกระทงมีค่าน้อยลงจากก่อนตัดข้อกระทงเล็กน้อย (จาก 0.9704 ของ 110 ข้อ เป็น 0.9693 ของ 80 ข้อ) ซึ่งต่างจากงานวิจัยอื่น ที่มักมีค่าความเที่ยงของแบบวัดมากขึ้น หลังจากตัดข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำกว่าค่าวิกฤตออกเมื่อทำการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ทั้งนี้ เนื่องจาก ข้อกระทงในแบบสำรวจความกลัว Try Out 110 ข้อ มีค่า CITC สูงกว่าค่าวิกฤตทุกข้อ นั่นคือ ข้อกระทงแต่ละข้อมีความสัมพันธ์กันสูงอยู่แล้ว เมื่อตัดจำนวนข้อให้น้อยลง ค่าความเที่ยงของแบบสำรวจโดยรวมทั้งฉบับจึงน้อยลงไปด้วย เพราะตามหลักสถิติแล้ว ค่าความเที่ยง Cronbach's Alpha ที่ได้ จะขึ้นอยู่กับค่าความสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง กับจำนวนข้อกระทง หากความสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงสูง จำนวนข้อกระทงที่น้อยกว่า จะทำให้ได้ค่าความเที่ยงที่น้อยลง (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2548ก; ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2546)

2.7. นำข้อกระทงทั้ง 80 ข้อ ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพและความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีในข้อ 2.6 แล้ว มาสร้างเป็นข้อกระทงในแบบสำรวจจริง ซึ่ง “แบบสำรวจความกลัวสำหรับเด็กและวัยรุ่นไทย” ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้มี 2 ส่วน คือ ส่วนของข้อมูลทั่วไป (4 ข้อ) และ ส่วนของข้อกระทงที่เป็นแบบสำรวจความกลัว (80 ข้อ) มีระดับความกลัว (Level of Fear) ให้เด็กเลือกตอบโดยการขีดเครื่องหมายถูกลงในช่องสี่เหลี่ยมที่เป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ คือ ไม่กลัว กลัว กลัวมาก (ภาคผนวก ค.) ข้อกระทงผ่านการตรวจสอบความเที่ยงและความตรงแล้ว และมีค่าความเที่ยง Cronbach's Alpha ของแบบสำรวจเท่ากับ 0.9693 ตรวจสอบภาษาและความถูกต้องเหมาะสมของแบบสำรวจในชั้นสุดท้ายโดยอาจารย์ที่ปรึกษาก่อนอีกครั้ง แล้วจึงนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจริง

วิธีการคิดคะแนนของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

“แบบสำรวจความกลัวสำหรับเด็กและวัยรุ่นไทย” ที่ได้สร้างขึ้นและผ่านการตรวจสอบคุณภาพทางด้านต่างๆ และสามารถนำมาใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจริงได้แล้วนี้ จะมีวิธีการคิดคะแนนเพื่อวัดความกลัวปกติออกมาในเชิงของปริมาณความกลัวได้ 2 ด้าน ดังนี้ คือ

1. ระดับความกลัว (Intensity of Fear)

ระดับความกลัว เป็น ปริมาณความมากน้อยของความกลัวของกลุ่มตัวอย่าง (กลัวมาก-กลัวน้อย) ซึ่งจะคำนวณออกมาเป็น *คะแนนระดับความกลัว (Fear Intensity Scores)* โดยจะหาได้จากการนำคะแนนระดับความกลัว (Level of Fear) ของการตอบข้อกระทงแต่ละข้อ ในแบบสำรวจ (ในข้อกระทงความกลัวแต่ละข้อ ถ้าตอบ “ไม่กลัว” คิดเป็น 1 คะแนน, ตอบ “กลัว” คิดเป็น 2 คะแนน, ตอบ “กลัวมาก” คิดเป็น 3 คะแนน) นำคะแนนการตอบในแต่ละข้อทุกข้อ (ทั้งหมด 80 ข้อ) มารวมกัน ได้เป็น *คะแนนระดับความกลัว (Fear Intensity Scores)* ของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน ซึ่งจะหมายความว่ากลุ่มตัวอย่างคนนั้นมีระดับความกลัวมากน้อยเพียงใด โดยค่าคะแนนระดับความกลัวที่เป็นไปได้จะมีค่าอยู่ที่ระหว่าง 80-240 คะแนน ในกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน (ยิ่งกลุ่มตัวอย่างคนนั้นมีคะแนนสูงมาก ก็แสดงว่ายังมีระดับความกลัวมาก ถ้ามีคะแนนน้อย ก็แสดงว่ามีระดับความกลัวน้อยหรือไม่ค่อยกลัว)

2. จำนวนสิ่งที่กลัว (Prevalence of Fear)

จำนวนสิ่งที่กลัว เป็นจำนวนสิ่งที่กลุ่มตัวอย่างกลัว (กลัวหลายอย่าง-กลัวไม่กี่อย่าง) จำนวนสิ่งที่กลัวจะคำนวณออกมาเป็น *คะแนนจำนวนสิ่งที่กลัว (Fear Prevalence Scores)* ซึ่งจะหาได้จากการนับจำนวนข้อกระทงความกลัวในแบบสำรวจ ที่กลุ่มตัวอย่างตอบข้อนั้นว่า “กลัวมาก” มารวมเป็นจำนวนข้อที่กลุ่มตัวอย่างกลัว ได้เป็น *คะแนนจำนวนสิ่งที่กลัว (Fear Prevalence Scores)* ของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน ซึ่งจะหมายความว่า กลุ่มตัวอย่างคนนั้นมีสิ่งที่กลัวมากก็อย่าง โดยค่าคะแนนจำนวนสิ่งที่กลัวที่เป็นไปได้ จะมีค่าอยู่ที่ระหว่าง 0-80 คะแนนในกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน (ไม่กลัวมากในข้อกระทงใดๆ เลย หรือ กลัวมากในทุกข้อกระทงที่มีอยู่ในแบบสำรวจเลย ซึ่งคะแนนยิ่งสูงแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างคนนั้นยังมีสิ่งที่กลัวหลายอย่าง ยิ่งคะแนนยิ่งต่ำ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างคนนั้นไม่ค่อยกลัวอะไรในแบบสำรวจเลย)

“แบบสำรวจความกลัวสำหรับเด็กและวัยรุ่นไทย” สามารถวัดความกลัวปกติออกมาในเชิงของปริมาณความกลัวได้ 2 ด้านนี้ โดยปริมาณความกลัวทั้ง 2 ด้านที่วัดได้ดังกล่าว รวมทั้งข้อมูลที่ได้จากการตอบในแบบสำรวจทั้งหมด สามารถจะนำไปวิเคราะห์ผลทางสถิติในด้านต่างๆ เพื่ออภิปรายผลการวิจัยได้ ซึ่งจะกล่าวในลำดับต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีดำเนินการในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

1. คัดเลือกโรงเรียนที่จะเข้าไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูล เนื่องจากเป็นการสำรวจความกลัวของเด็กและวัยรุ่นไทยในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวม จึงต้องทำการคัดเลือกโรงเรียนหลายโรงเรียนเพื่อให้มีระดับสถานะทางสังคมเศรษฐกิจ (SES) ของนักเรียนที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่างคละกันทั้งระดับสูง กลาง และต่ำ ซึ่งระดับ SES ของนักเรียนโดยรวมในแต่ละโรงเรียนจะถูกตรวจสอบโดยการสอบถามกับทางผู้อำนวยการโรงเรียน รองผู้อำนวยการโรงเรียน หรือครูหัวหน้าสายในโรงเรียนนั้นๆเป็นหลัก โดยมีโรงเรียนสหศึกษาภาคปกติระดับประถมและมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ตามเขตต่างๆของกรุงเทพมหานครที่ผ่านการคัดเลือกว่ามีคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้น ทั้งสิ้น 5 โรงเรียน เป็นโรงเรียนที่นักเรียนมีระดับ SES ค่อนข้างต่ำ 2 โรงเรียน ระดับ SES ปานกลาง 2 โรงเรียน และระดับ SES ค่อนข้างสูง 1 โรงเรียน ทำการติดต่อโรงเรียนทั้ง 5 ในเบื้องต้น

2. ผู้วิจัยทำหนังสือจากสาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อแนะนำตัว และขออนุญาตในการเข้าทำวิจัยกับผู้อำนวยการโรงเรียนของทั้ง 5 โรงเรียน (หนังสือแนะนำตัว แสดงในภาคผนวก ง.) เมื่อทางโรงเรียนตอบรับและยินดีเข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้แล้ว ผู้วิจัยได้เข้าพบกับผู้อำนวยการโรงเรียน รองผู้อำนวยการโรงเรียน หรือ อาจารย์ที่ได้รับมอบหมายจากทางโรงเรียน เพื่ออธิบายถึงจุดประสงค์ในการสำรวจวิจัย ชี้แจงรายละเอียดของเครื่องมือที่จะใช้ในการทำวิจัย รวมทั้งวางแผน นัดหมายวัน เวลา และห้องเรียนที่จะเข้าไปเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย โดยยึดเอาความสะดวกของครู อาจารย์ และทางโรงเรียนเป็นหลัก

ในการเข้าพบกับผู้อำนวยการโรงเรียน รองผู้อำนวยการโรงเรียน หรือ อาจารย์ที่ได้รับมอบหมายจากทางโรงเรียน ผู้วิจัยได้อธิบายถึงวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย รวมทั้งชี้แจงรายละเอียดของเครื่องมือที่จะใช้ในการทำวิจัย ดังนั้น ในงานวิจัยครั้งนี้ จึงไม่ต้องใช้หนังสืออนุญาตจากผู้ปกครองนักเรียน (Consent form) เนื่องจาก ได้ผ่านการพิจารณาจากทางโรงเรียนแล้วว่า เครื่องมือหรือแบบสำรวจที่ใช้เป็นเพียงการตอบข้อมูลเกี่ยวกับความกลัวทั่วไปที่ไม่ได้มีผลกระทบต่อเด็กมากนัก และ การวิจัยครั้งนี้เป็นเพียงการเก็บรวบรวมข้อมูลจากทั้งห้องเรียน โดยให้ตอบในแบบสำรวจเท่านั้น ไม่ได้มีการแยกเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมาเข้าร่วมในการวิจัย หรือเข้าร่วมในการทดลองใดๆ จึงไม่จำเป็นต้องใช้หนังสืออนุญาตจากผู้ปกครองนักเรียน

3. ในการเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ผู้วิจัยนำ "แบบสำรวจความกลัวสำหรับเด็กและวัยรุ่นไทย" เข้าเก็บรวบรวมข้อมูลในทุกระดับชั้นในระบบการเรียนแบบปกติของโรงเรียน (ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6) ระดับชั้นละ 1-2 ห้องเรียน ยกเว้นในเด็กเล็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ที่ในบางครั้งต้องเก็บระดับชั้นละ 3-4 ห้องเรียน เนื่องจาก แบบสำรวจที่เด็กเล็กทำมักไม่ค่อยสมบูรณ์ มีแบบสำรวจที่ไม่สามารถนำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้เป็นจำนวนมาก จึงต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่ม เพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เพียงพอสำหรับการวิจัย โดยในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจะเข้าพูดคุยเพื่อแนะนำตัวและอธิบายจุดประสงค์ของการเข้ามาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างในห้องเรียน แจกแบบสำรวจกับกลุ่มตัวอย่าง อธิบายวิธีการตอบแบบสำรวจ โดยในกลุ่มเด็กโตและวัยรุ่น (ประมาณระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - มัธยมศึกษาปีที่ 6) ผู้วิจัยจะปล่อยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านและตอบแบบสำรวจด้วยตัวเองอย่างอิสระ หลังจากที่ผู้วิจัยได้อธิบายคำชี้แจงและวิธีการตอบแบบสำรวจแล้ว ส่วนในกลุ่มเด็กเล็ก โดยเฉพาะในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ผู้วิจัยจะอธิบายวิธีการตอบแบบสำรวจพร้อมยกตัวอย่างวิธีการตอบให้ดูบนกระดานดำ และอ่านข้อกระทงทีละข้อให้ฟัง โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำไปทีละข้อพร้อมกันทั้งห้อง ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ผู้วิจัยจะปล่อยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านและตอบแบบสำรวจด้วยตัวเองอย่างอิสระเช่นเดียวกับกลุ่มเด็กโตและวัยรุ่น แต่จะอ่านข้อกระทงให้ฟังทีละข้อเฉพาะกับกลุ่มตัวอย่างบางคนที่ยังอ่านหนังสือไม่คล่อง และต้องการให้ผู้วิจัยอ่านให้ฟังเท่านั้น ซึ่งวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ต่างกันเล็กน้อยโดยการให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษกับเด็กเล็กนี้ ไม่ส่งผลกระทบต่อผลของการวิจัยในเรื่องของการสำรวจความกลัว (Gullone & King, 1993) คำถามที่เกิดขึ้นในระหว่างการตอบแบบสอบถามจะถูกตอบโดยผู้วิจัย และมีการเน้นกับกลุ่มตัวอย่างว่าให้ตอบแบบสำรวจที่ตรงกับความเป็นจริงของกลุ่มตัวอย่างมากที่สุดโดยไม่อ้างอิงคำตอบกับเพื่อน เนื่องจากคำตอบจะไม่มีถูกหรือผิด และคำตอบที่กลุ่มตัวอย่างตอบทุกข้อมีคุณค่าอย่างมากสำหรับการ

สำรวจวิจัยในครั้งนี้ เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสำรวจเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะขอให้กลุ่มตัวอย่างตรวจทานแบบสำรวจอีกครั้งว่าได้ตอบครบทุกข้อหรือไม่ก่อนส่ง (เนื่องจากบางครั้ง การเก็บรวบรวมข้อมูลในห้องเรียนมีเวลาจำกัด จึงไม่สามารถตรวจความสมบูรณ์ของแบบสำรวจก่อนทำการเก็บโดยผู้วิจัยเองได้ทั้งหมด จึงต้องให้กลุ่มตัวอย่างช่วยตรวจทานให้) เมื่อกลุ่มตัวอย่างตรวจทานและส่งแบบสำรวจแล้ว ผู้วิจัยจะตรวจความถูกต้องของการตอบส่วนที่เป็นข้อมูลทั่วไปของแบบสำรวจ ถ้าผิดจะขอให้กลุ่มตัวอย่างแก้ไขถูกต้องก่อนเก็บแบบสำรวจ และเมื่อกลุ่มตัวอย่างส่งแบบสำรวจครบทุกคนแล้ว ผู้วิจัยจะขอบคุณกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสำรวจเป็นอย่างดี ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาต่อกับกลุ่มตัวอย่าง และให้ของตอบแทนกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมในการวิจัยนี้ทุกคน รวมทั้งขอบคุณคุณครูประจำชั้นที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี โดยในกรณีเด็กเล็ก (ประถมศึกษาปีที่ 1-2) ผู้วิจัยจะมีการจูงใจเด็กเล็กให้สนใจที่จะเข้าร่วมในการวิจัย โดยบอกกับกลุ่มตัวอย่างก่อนแจกแบบสำรวจว่า จะมีของเล่นแจกให้กับกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจอย่างตั้งใจ และจูงใจกลุ่มตัวอย่างเด็กเล็กให้ตอบแบบสำรวจอย่างต่อเนื่องจนเสร็จ จากนั้นจึงให้ของตอบแทนแก่กลุ่มตัวอย่างหลังจากส่งแบบสำรวจเรียบร้อยแล้ว เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลครบทุกระดับชั้นในโรงเรียนนั้น ๆ แล้ว ผู้วิจัยจะแสดงความขอบคุณต่อผู้อำนวยการโรงเรียนหรืออาจารย์ที่ได้รับมอบหมายถึงการได้รับความร่วมมือในการวิจัยจากทางโรงเรียนเป็นอย่างดี

4. ผู้วิจัยนำแบบสำรวจที่กลุ่มตัวอย่างตอบเรียบร้อยแล้ว มาคัดชุดที่ไม่สมบูรณ์ออก โดยในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างอายุ 7-18 ปี ครึ่งนี้ ผู้วิจัยแจกแบบสำรวจและเก็บมาได้จำนวนทั้งสิ้น 1,669 ชุด เป็นแบบสำรวจที่คัดออก 397 ชุด แบบสำรวจที่คัดออกนี้ เป็นแบบสำรวจที่ไม่สมบูรณ์ คือผู้ตอบมีอายุน้อยกว่า 7 ปี หรือมากกว่า 18 ปี เป็นเด็กพิเศษ ตอบแบบสำรวจไม่ครบทุกข้อ หรือตอบข้อกระทงละ 2-3 คำตอบ ตอบแบบสำรวจโดยไม่ได้อ่านหรือฟังข้อความในกระทง (โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กเล็ก) ตอบคำตอบเดียวกันในทุกข้อกระทงของแบบสำรวจ ตอบแบบสำรวจแทนกัน (ไม่ได้ตอบแบบสำรวจด้วยตัวเองแต่ให้เพื่อนทำแทนให้และมีลายมือที่ใช้ในการกรอกข้อมูลทั่วไปเป็นลายมือเดียวกัน) (โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กโต และวัยรุ่น) ผู้วิจัยดูความเป็นไปได้ของการตอบแบบสำรวจทั้งชุดแล้วจึงคัดชุดที่มีปัญหาออก ได้แบบสำรวจชุดที่สมบูรณ์ 1,272 ชุด จากนั้นสุ่มแบบสำรวจจาก 1,272 ชุด มาให้ได้จำนวนโดยเฉลี่ยประมาณ 25 ชุดในแต่ละระดับอายุ และแต่ละระดับ SES นั่นคือ ในแต่ละช่องของตารางที่ 4 ซึ่งเป็นตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้จริงจะมีแบบสำรวจรวมชายหญิงที่ได้จากการสุ่มตัวอย่าง โดยเฉลี่ยประมาณช่องละ 25 ชุด โดยพยายามให้ได้จำนวนเพศชายและหญิงในแต่ละช่องพอๆกันจากเท่าที่มี และให้มีจำนวนแบบสำรวจรวมในแต่ละระดับอายุโดยเฉลี่ยประมาณ 75 ชุด หรือประมาณ 8

เปอร์เซ็นต์ (ดังแสดงในตาราง ค. ของภาคผนวก ข. ซึ่งเป็นตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้จริง) รวมทั้งให้มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งหมดในแต่ละเพศ แต่ละกลุ่มอายุ และแต่ละระดับ SES เป็นจำนวนเท่า ๆ กัน (ตาราง ก. ตาราง ข. และตาราง ง. ในภาคผนวก ข. ตามลำดับ) ทั้งนี้ การสุ่มตัวอย่างแบบสำรวจโดยพยายามให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับของตัวแปรต่าง ๆ เป็นจำนวนพอๆกันทั้งหมดนี้ ก็เพื่อให้การวิเคราะห์ผลทางสถิติและการสรุปผลการวิจัยเป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสมที่สุด ซึ่งจากการสุ่มตัวอย่างแบบสำรวจตามวิธีการสุ่มดังกล่าวข้างต้น ทำให้ได้แบบสำรวจชุดที่สมบูรณ์ และนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งสิ้น 915 ชุด (จาก 1,272 ชุด) โดยกลุ่มตัวอย่างในชั้นเก็บรวบรวมข้อมูลจริง 915 คนนี้ แบ่งเป็นชาย 456 คน หญิง 459 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างเด็กเล็ก 305 คน เด็กโต 305 คน และวัยรุ่น 305 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับ SES ค่อนข้างต่ำ 305 คน SES ปานกลาง 305 คน และ SES ค่อนข้างสูง 305 คน โดยมีรายละเอียดของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงในตารางที่ 4 ตารางที่ 5 และภาคผนวก ข. ดังนี้

ตารางที่ 4 ตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแต่ละระดับอายุ ระดับสถานะทางสังคมเศรษฐกิจ (SES) และเพศ

ระดับ SES	เพศ	ระดับอายุ (ปี)												รวม
		7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	
SES ต่ำ	ชาย	11	11	14	14	13	13	12	14	9	14	9	12	146
	หญิง	15	9	12	9	13	17	13	13	16	12	17	13	159
	รวม	26	20	26	23	26	30	25	27	25	26	26	25	305
SES กลาง	ชาย	14	13	13	11	12	12	14	12	13	11	14	12	151
	หญิง	11	14	13	14	12	11	12	13	13	16	12	13	154
	รวม	25	27	26	25	24	23	26	25	26	27	26	25	305
SES สูง	ชาย	10	4	13	19	17	15	15	13	12	13	14	14	159
	หญิง	12	26	10	13	8	9	10	12	11	12	11	12	146
	รวม	22	30	23	32	25	24	25	25	23	25	25	26	305

ตารางที่ 5 ตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการแบ่งกลุ่มอายุ ระดับสถานะทางสังคม เศรษฐกิจ (SES) และเพศ

ระดับ SES	เพศ	กลุ่มอายุ			รวม
		อายุ 7-10 ปี (เด็กเล็ก)	อายุ 11-14 ปี (เด็กโต)	อายุ 15-18 ปี (วัยรุ่น)	
SES ต่ำ	ชาย	50	52	44	146
	หญิง	45	56	58	159
	รวม	95	108	102	305
SES กลาง	ชาย	51	50	50	151
	หญิง	52	48	54	154
	รวม	103	98	104	305
SES สูง	ชาย	46	60	53	159
	หญิง	61	39	46	146
	รวม	107	99	99	305

5. จากนั้น ผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดจากแบบสำรวจที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจริง 915 ชุดนี้มาวิเคราะห์ข้อมูล เพื่ออภิปรายผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ผลการวิจัยในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ทำการศึกษาวิเคราะห์ดูว่า ความกัลลัปกติของเด็กและวัยรุ่นไทยในเขตกรุงเทพมหานคร เมื่อนำมาจัดแบ่งเป็นกลุ่มหรือประเภทต่างๆแล้ว จะสามารถจัดแบ่งได้เป็นกี่กลุ่ม อะไรบ้าง และในแต่ละกลุ่มประกอบด้วยความกัลลัปกติที่เกี่ยวข้องกับเรื่องใดบ้าง โดยการจัดความกัลลั

ปกติหรือข้อกระทงเข้าเป็นกลุ่มต่างๆนี้ จะใช้สถิติ "การวิเคราะห์ปัจจัย" หรือ Factor Analysis เข้ามาช่วยวิเคราะห์

2. เมื่อทราบกลุ่มความกลัวว่าเด็กกลัวเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้างแล้ว จะทำการศึกษาดูต่อว่าเด็กชายกับเด็กหญิงมีความกลัวต่างกันหรือไม่ เพศใดรายงานว่ากลัวมากกว่ากัน และในแต่ละกลุ่มอายุ ความกลัวของเด็กเล็ก เด็กโต และวัยรุ่นต่างกันหรือไม่ อย่างไรก็ตาม กลุ่มอายุใดรายงานว่ามีความกลัวมากกว่ากัน ซึ่งจะเป็นการศึกษาความแตกต่างของเพศและอายุที่มีต่อความกลัวในเชิงปริมาณหรือก็คือปริมาณความกลัว (มาก-น้อย) โดยจะใช้สถิติ "การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง" หรือ Two – Way ANOVA มาวิเคราะห์

3. จากนั้น เมื่อทราบว่า ชาย-หญิง เด็กเล็ก-เด็กโต-วัยรุ่น กลัวมากน้อยต่างกันอย่างไรแล้ว จะทำการศึกษาดูต่อว่า แล้วชาย-หญิง หรือ เด็กเล็ก-วัยรุ่น กลัวอะไรที่ต่างกัน นั่นคือมีความกลัวอะไรบ้างในแบบสำรวจนี้ที่เด็กหญิงมักจะกลัวมากกว่า แต่เด็กชายจะไม่ค่อยกลัว หรือมักเป็นความกลัวของเด็กเล็กแต่ไม่ใช่ความกลัวของวัยรุ่น (โดยจะวิเคราะห์ดูระหว่างกลุ่มเด็กเล็กกับกลุ่มวัยรุ่นเท่านั้น เนื่องจากต้องการให้เห็นความแตกต่างของอายุอย่างชัดเจน จึงไม่ได้นำกลุ่มเด็กโตที่อายุไม่ต่างจากกลุ่มเด็กเล็ก หรือกลุ่มวัยรุ่นมากนักมาวิเคราะห์ด้วย) ซึ่งจะเป็นการศึกษาความแตกต่างของเพศและอายุทางด้านสิ่งที่กลัว (หรือข้อกระทงที่กลัว) โดยจะใช้สถิติ "การวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม" หรือ Discriminant Analysis ช่วยในการวิเคราะห์

4. เมื่อทราบความแตกต่างในด้านต่าง ๆ แล้ว สุดท้ายจะทำการศึกษาดูว่า ความกลัวอะไรที่เด็กและวัยรุ่นบอกว่าน่ากลัวกันมากที่สุด หรือก็คือ "ความกลัวที่พบมากที่สุด" หรือ Most Common Fears ซึ่งคล้ายกับการหา "Popular Vote" นั่นเอง โดยจะวิเคราะห์ด้วยสถิติ "การแจกแจงความถี่" หรือ Frequency Distribution และจะแสดงในรูปของร้อยละ (Percentages)

ดังนั้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จึงมีดังนี้ คือ

- "การวิเคราะห์ปัจจัย" (Factor Analysis)
- "การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง"(Two-Way ANOVA)
- "การวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม" (Discriminant Analysis)
- "การแจกแจงความถี่" (Frequency Distribution)

ซึ่งจะทำการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS for Windows (Statistical Package for Social Science : SPSS) ซึ่งก่อนที่จะวิเคราะห์ด้วยสถิติเหล่านี้ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากแบบสำรวจสมบูรณที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจริง 915 ชุด มาทำการตรวจสอบความถูกต้องของการป้อนข้อมูลก่อนโดยการสุ่มตรวจสอบ(Recheck) และใช้โปรแกรม SPSS for Windows ช่วยตรวจสอบ จากนั้นจะตรวจสอบการแจกแจง และการกระจายของข้อมูลทั้งหมดเพื่อดูว่าลักษณะของข้อมูลเป็นไปตามเงื่อนไขต่าง ๆ ของสถิติที่จะใช้ในการวิเคราะห์หรือไม่ เมื่อตรวจสอบข้อมูลแล้วว่าพอที่จะใช้ในการวิเคราะห์สถิติในแต่ละด้านทั้ง 4 ด้านต่อไปได้แล้ว จึงจะนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยสถิติดังกล่าวข้างต้นต่อไป ซึ่งผู้วิจัยจะรายงานผลสถิติต่าง ๆ ในบทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล